

Bemærkninger til lovforslaget

Almindelige bemærkninger

1. Formålet med lovforslaget

Lovforslaget er – bortset fra ændret ikrafttrædelsesdato – en uændret genfremsættelse af det forslag til lov om bioanalytikere, der blev fremsat for Folketinget den 4. oktober 2001 (lovforslag nr. L 4 i folketingsåret 2001-02) og behandlet første gang den 11. oktober 2001. Lovforslaget nåede ikke at blive færdigbehandlet inden udskrivelse den 31. oktober 2001 af valget til Folketinget den 20. november 2001.

Med hensyn til Folketingets 1. behandling af lovforslaget om bioanalytikere henvises til Folketingets Forhandlinger 2001-02, torsdag den 11. oktober 2001, s. 402-405.

Formålet med lovforslaget er gennem en autorisationsordning for bioanalytikere at øge patienternes sikkerhed ved, at kun den, der har autorisation som bioanalytiker, må betegne sig som sådan. Herved gøres det let for brugerne at identificere de personer, der opfylder de uddannelsesmæssige betingelser for at benytte titlen bioanalytiker.

Samtidig får bioanalytikerne, i lighed med hvad der gælder for andre autoriserede sundhedspersoner, en i lovgivningen eksplicit fastsat pligt til at udvise omhu og samvittighedsfuldhed i deres virke som bioanalytikere.

Endelig får Sundhedsstyrelsen med loven mulighed for at gribe ind over for en bioanalytikers faglige virksomhed i tilfælde af, at den pågældende er misbruger eller psykisk syg eller i øvrigt er til fare for patienterne på grund af kritisabel faglig virksomhed.

Bioanalytikere er allerede i dag omfattede af Sundhedsvæsenets Patientklagenævns kompetence.

2. Nærmere om lovforslaget

Autorisation kan efter lovforslaget kun opnås af den, der har bestået en af Undervisningsministeriet godkendt uddannelse for bioanalytikere, idet der samtidig etableres en overgangsordning for tidligere uddannede bioanalytikere (hospitalslaboranter).

Der bliver efter lovforslaget alene tale om en titelbeskyttelse, idet et forbeholdt virksomhedsområde for bioanalytikere ikke er fundet nødvendigt for patient-sikkerheden.

3. Baggrunden for lovforslaget

Et udvalg nedsat af Indenrigsministeriet anbefalede allerede i 1956 i betænkning vedr. uddannelse af hospitalslaboranter (bet. nr. 168) - i dag bioanalytikere - at denne faggruppe fik meddelt en autorisation ved uddannelsens afslutning.

Indenrigsministeriet, hvorunder uddannelsen i sin tid hørte, besluttede herefter, at hospitalslaboranter kunne meddeles autorisation alene med hjemmel i de respektive uddannelsescirkulærer, jf. pkt. 4 nedenfor, hvoraf det fremgik, at personer, der havde gennemgået uddannelse som hospitalslaborant, kunne meddeles autorisation. Det drejer sig om cirkulærerne om uddannelse af klinisk-kemisk laboranter, blodtypeserologiske hospitalslaboranter og patolog-anatomiske hospitalslaboranter.

Samfundet stiller i dag krav om et professionelt sundhedspersonale, der kan omstille sig i takt med den samfundsmæssige og sundhedsfaglige udvikling. Kortere indlæggelsesforløb og ambulante behandlinger påvirker i høj grad tilrettelæggelsen af arbejdet på de laboratoriemedicinske afdelinger, hvilket stiller store krav til bioanalytikernes selvstændighed og vurderingsevne.

Samtidig omfatter bioanalytikernes faglige virksomhed opgaver, der kan udgøre en fare for patienterne, idet bioanalytikere i praksis selvstændigt træffer beslutninger, som er af væsentlig betydning for både korrekt diagnosticering og behandling af patienter. I dag udøves virksomheden, herunder prøvetagning, analyse samt vurdering og afgivelse af analyseresultater næsten udelukkende af bioanalytikere, og de kliniske afdelingers diagnosticering og behandling af patienter er i høj grad afhængig af analysernes gyldighed og pålidelighed. Hertil kommer, at bioanalytikere har direkte patientkontakt i forbindelse med prøvetagning samt information og vejledning m.v.